

Karl Rove contra els 'kumbes'

Procedim, si els sembla, a explicar el títol d'aquest article i que fa referència a un dels pols més interessants que es dirimiran el pròxim 1 de novembre. *Deride and conquer* (*Ridiculitzar i conquerir*) és el lema de Karl Rove, cèlebre assessor de George Bush i artífex de la seva aclaparadora victòria electoral davant del demòcrata John Kerry. Els seus mètodes agressius han estat importats a casa nostra per David Madí, que ha aconseguit que CiU marqui el ritme de la campanya amb iniciatives polèmiques com les del DVD, el notari o la proposta d'immigració. En aquest cas l'objectiu a ridiculitzar és el tripartit amb el doble objectiu de mobilitzar els votants propis i alhora minar la moral del contrari.

Per contra ERC defuig l'enfrontament directe i planteja una campanya de caràcter bonista amb constants referències al joc net, on l'important és la identificació amb les persones (d'aquí l'encert de les fotos amb els candidats fent activitats quotidianes), la defensa dels pactes transversals i la unitat cívico-nacional. Tot plegat destil·la una flaire *kumba* que aspira a connectar amb els milers i milers de persones que han passat per esplais, caus i escoles catalanes i han estat educats en els valors del catalanisme tradicional: la solidaritat, la humilitat i el bon rotllo general.

Quina de les dues estratègies és l'encertada per connectar amb el català mitjà? Fa uns anys ningú s'hauria atrevit a fer a Catalunya una campanya com la de CiU. Vol dir això que estem al davant del final d'una era, de l'hegemonia cultural del progressisme políticament correcte i d'aquest virus que afecta l'esquerra i que Enric Juliana ha batejat amb molt d'encert com a "populisme de les bones intencions"? No n'estic segur. Un excés de cinisme i de prepotència pot acabar tenint efectes contraproductius. El candidat Mas apareix un dia demanant el vot d'ERC i acte seguit el del PP, un dia acusa els republicans de voler entregar Catalunya a Zapatero i l'endemà dona suport als pressupostos del PSOE a canvi de res. I aquesta estratègia comença a donar senyals d'esgotament argumental. A l'altre extrem, la campanya d'ERC planteja una paradoxa interessant: el partit sobre el paper més trencador, l'amenaça més real als poders fàctics, opta per fer una campanya tan suau com un anunci de Scotex. La tranquil·litat i bonhomia

que traspua Carod només pot ser atribuïble a la seva indestructible fe en les seves possibilitats o a la inquietant certesa que després de l'1-N entrarem definitivament en una altra era. La del *deride and conquer* neocon. I ell aquí ja no hi tindrà lloc.

David Miró

AVUI , 25 d'octubre de 2006